

dagodik, és már-már túlmutat annak keretein. Tekintettel a vírushelyzet miatti körülményekre és a magyar-horvát-angol nyelven tervezett bevezető tanulmányokra, úgy gondolom, hogy 2021-ben sikerül befejeznem a munkát. Eredetileg tájszótárnak szántam, de van benne kultúrtörténet, hiedelemvilág és településtörténet is. A Magyarországi Horvátok Tudományos Intézete adja majd ki. Ez a munka nosztalgikus visszatekintés és összefoglalás. Szeretném bemutatni, hol vannak Magyarországon horvát települések, hol beszélnek a horvát nyelvet, valamint a nyelvjárás, a tájnyelv szépségeit és értékeit is.

Mit tanácsolna a bölcsészkar fiatal oktatóinak?

Engem mindig az emberi minőség érdekelt, semmi más. A kollégáim konferenciákon való sikere mindig feldobta a hangulatot, a jó és támogató közösség nagyon fontos. Aki erre a hivatásra

adja a fejét, annak jó értelemben vett fanatikusnak kell lennie, ugyanakkor éppúgy pedagógusnak is. Szükség van a szakma szeretetére, ám nem elég, ha csupán jó kutató, mert emberekkel, hallgatókkal dolgozik együtt. A családi élet és a karrier egymással való egyeztetése rendkívül nehéz kihívások elé állíthatja az embert. Ha az oktatók a munkájukat komolyan és megfontoltan végzik, nem lehet gond. A pozitív visszajelzések mindig feledtették a korai évek anyagi problémáit. Kitartást, türelmet, önbizalmat, jó kollégákat és vezetőket kívánok a fiatal kollégáimnak!

A beszélgetés során egy barátságos, közvetlen, jó humorú, igazi hallgatócentrikus tanárembert ismerhettem meg. Köszönöm az interjút és további jó egészséget kívánunk a tanár úrnak a munkájához!

Az interjút készítette: Szélpál Livia

Születésnapja alkalmából Barics Ernővel Bockovac Tímea is készített interjút, mely [a Modern Nyelvoktatás 26. évfolyamának 4. számában \(2020. december\) érhető el.](#)

„AZ ABSZOLÚT EGYÜTTMŰKÖDÉS HÍVE VAGYOK”

Interjú Bene Krisztiánnal

Bene Krisztián a Pécsi Tudományegyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kar pályázati és beiskolázási dékánhelyettese, a Romanisztika Intézet és a Francia Tanácsok vezetője, a Magyar Hadtudományi Társaság Dél-Dunántúli Tagozatának elnöke, valamint a Modernkori Oroszország és Szovjetunió Kutatócsoport (MOSZT) alelnöke. Kutatásainak fókuszában a francia politika- és diplomáciatörténet, ezen

belül Franciaország második világháborús történelme áll. A témában rendszeresen publikál mind magyarul, mind pedig franciául. Legújabb, *Fejezetek a francia-magyar katonai kapcsolatok* című kötete 2019 végén jelent meg. A járványhelyzet miatt azonban a bemutatójára csak 2020 októberében kerülhetett sor. Kutatói-oktatói, tudományos szervező és dékánhelyettesi tevékenységéről Szélpál Livia beszélgetett vele.

Hogyan kerültél a karra, emellett a PTE BTK mint tudományos műhely milyen szempontból határozta meg a pályafutásod?

Pécsen jártam általános, majd középiskolába, a bölcsészkar pedig tökéletes folytatása volt a tanulmányaimnak. Lubickoltam a történelem és francia kurzusokon való részvétel lehetőségében, mivel mindkét terület nagyon érdekelt. A tanulmányaimat igyekeztem maximálisan kihasználni, Erasmus-ösztöndíjra jelentkeztem, fordítóképzést, valamint Európa Uniók szaknyelvi specializációt is végeztem.

Egy napon azon kaptam magam, hogy mindenki az én jegyzeteimet másolta, és a vizsgatételeket magyaráltam a hallgatótársaimnak. Akkor körvonalazódott bennem – talán úgy negyed-, ötödév környékén –, hogy habitusomhoz a tudásátadás talán jobban illene. Nyilván nem a tanári szakma megbecsültsége, fizetése és körülményei miatt, hanem mert az életfelfogásomhoz ez a pályakép passzol. Sokáig úgy volt, hogy a Leőwey Klára Gimnáziumban megürül egy tanári hely a francia tagozaton, ahol szívesen láttak volna történelem-francia szakos középiskolai tanárként. Végül úgy alakult, hogy az a kolléga, akinek a helyére felvettek volna, mégsem ment el. Ez az utolsó utáni pillanatban derült ki, amikor már végzés előtt álltam. Bevallom, akkor egy kicsit magamba roskadtam a váratlan rossz hír miatt. Látták rajtam a Francia Tanszéken, hogy valami gond van, megkérdezték tőlem, mi az oka, elmondtam, és legnagyobb meglepetésemre felajánlották, hogy tanítsak a tanszéken. Nagyon megörültem ennek az új és váratlan fejleménynek, hiszen korábban egyáltalán nem gondolkodtam egyetemi karrierben. Mindennel foglalkoztam, de klasszikus értelemben vett tudományos karrierépítés nem volt részemről.

Tudományos segédmunkatársként kezdtem el dolgozni a Francia Tanszéken, ahol rögtön a mélyvízbe kerültem. Viszonylag széles portfólióval nagyon sok és teljesen eltérő tartalmú órákat kaptam, viszont valahogy megtanultam ebben a vízben úszni. Történelemből Ormos Mária volt a szakdolgozatom, majd pedig a doktori disszertációm témavezetője. Egy fatális véletlen folytán álltam rá a második világháború kevésbé ismert fejezeteinek kutatására, mivel lehetőségem nyílt rá, hogy Strasbourgban egy nyári egyetem képzésén tanuljak. Egy utcai kirakodóvásáron találtam egy könyvet, amely regényes formában a német hadseregben szolgáló francia önkéntesekről szólt. Én erről korábban még soha nem hallottam és hihetetlenül érdekesnek ta-

láltam, így végül ez készítettett ennek a témának a kutatására. A mai napig motivál engem az érdekes és kevésbé kutatott témákra való koncentráció a francia történelem vonatkozásában.

Intézetigazgatóként milyen tudományközi kapcsolatokot tartasz a legfontosabbnak?

A hétköznapi tekintetében egy nyelvi tanszék viszonylag speciálisabb, mint egy diszciplináris tanszék. Úgy gondolom, hogy a karon nemcsak a kis és nagy tanszékek között van választóvonal, hanem meggyőződésem, hogy a nyelvi tanszékek és a diszciplináris tanszékek között is. A modern filológiai tanszékek – ahogy a nyelvi tanszékeket hivatalosan nevezik – azért is speciálisak önmagukon belül, mivel egyben multidiszciplináris tanszékek is. Ezek a tanszékeken nyelvész, irodalmár, didaktikus, történész vagy éppen civilizációtörténettel foglalkozó kollégák dolgoznak együtt. Adott esetben egymás tárgyaiban is közreműködünk. A pályám elején kis túlzással nekem is szinte mindent kellett tanítanom. Ugyanakkor lehetőség nyílik az ilyen tanszékek közötti együttműködésre is, hiszen például nálunk is van fordítóképzés, ahogy az Anglisztika Intézetben is, és reméljük, hogy ebből egyszer kari szinten is lesz egy közös program. Ezen a területen Lehmann Magdolna dolgozott együtt Kóbor Márta kolléganőmmel, hogy megtegyék az első lépéseket.

Mely oktatói tevékenység a legkedvesebb számodra: vizsgáztatás, tudományos aktivitás, oktatás, kutatás, írás?

Egy multidiszciplináris tanszéken mindig meg kell újulni, és olyan szempontból ez nagy kihívás, hogy nem mindig azt tanítjuk, amit kutatunk. Ez nálunk nem ennyire egyértelmű. Gyakran olyan, mintha két állása lenne az embernek, egy oktatói és egy kutatói, s ennek bele kell férnie egy napba. A kérdésre válaszolva, mindkettőt imádom. Nagyon szeretek együtt dolgozni a hallgatókkal. Az adminisztráció nyilván szükséges kiegészítő elem, mert ha az nincs elvégezve, akkor a másik kettővel sem lehet foglalkozni. Ahogy az ember a hallgatóit támogatja, úgy a kollégáit is segítenie kell, hiszen a különböző posztokon ők szavaztak neki bizalmat. Bár mindig mondom: nagy álmom, hogy ezeket az adminisztratív kötelezettségeket egyszer végre át tudjam adni valaki másnak, aki lelkes és szívesen csinálja, én pedig végre teljes egészében az oktatásnak és a kutatásnak szentelhetném az időmet. Nyilván jobb lenne, ha koncentráltabban, több pihenés-

sel lehetne foglalkozni ezekkel a feladatokkal, de most ilyen mozgalmas idők jutottak nekünk. Viszont ezt a változatosságot, dinamizmust szeretem, mivel gyakran nagyon inspiráló tud lenni ez a mozgalmas közeg. Ahogy említettem, „ősbölcsésznek” tartom magam, aki ugyanakkor nyitott a társadalomtudományok felé is, hiszen végzettségem szerint történész és francia szakos bölcész vagyok. Talán éppen ennek a sokoldalúságnak köszönhetően nagyon jó együttműködési kapcsolataink vannak francia részről a Politikatudományi és Nemzetközi Tanulmányok Tanszékkel, ahova a hallgatói létszámunkhoz képest sok hallgatónk megy tovább MA programra, ősztől pedig már minor képzésre is. Ezért is gondolom, hogy ezeket az extra adminisztrációs feladatokat fel kell vállalni, mert a TÉR bevezetése előtt ezek nemigen voltak megbecsülve. Gyakran egyfajta „szent örültnek” tekintették azt, aki ilyen pluszfeladatokat vállalt. Visszatérve a tudományközi kapcsolatok kérdésére, nálunk ez alapból egy multidiszciplináris történet, ráadásul úgy vélem, a nemzetközi trendek is a monodiszciplinák háttérbe szorulása felé mutatnak a modern kutatásokban. Ez a fősodorbeli nemzetközi gyakorlatban már régebben észrevehető, és most nálunk is egyre inkább ezt lehet látni.

Én az abszolút együttműködés híve vagyok.

Mi motiválta a Háborús Tudományok Multidiszciplináris Kutatócsoport megalakulását?

A kutatócsoport történetének szakmailag nagyon hosszú, évszázados múltra visszanyúló szakmai háttere van, a karon pedig másfél évtizedes előzménnyel rendelkezik. Az angol War Studies (Polemológia) foglalkozik ezzel a témakörrel. Mi nem így szerettük volna elnevezni a kutatócsoportot, mivel ez a béke és háború kutatásának tudománya. Ennek különböző iskolái vannak Nyugat-Európában, például Franciaországban, Angliában. Ez az új kutatócsoport a konfliktust – legyen az fegyveres vagy fegyvertelen – vizsgálja multidiszciplináris megközelítésben. Például annak szociológiai, egészségügyi, irodalmi vagy akár pszichológiai vonatkozásait kutatja, tehát nem csupán a klasszikus hadtudományi szempontból, bár attól sem zárkózik el. Jelen pillanatban mi vagyunk ezen a téren az „első fecskék”, a mi multidiszciplináris kutatócsoportunkhoz hasonló nincs Magyarországon.

A kutatócsoport alapját a 2004-ben Pécsen létrejött Magyar Hadtudományi Társaság Dél-dunántúli Tagozata adja. Másfél évtized munkássága alatt megjelent nyolc-tíz kötet, jó tucatnyi konferenciát szerveztünk, van egy előadásorozatunk, amely több mint tíz éve fut és minden félévben megrendezésre kerül. Sok fiatal kutató pályája innen indult el, én is itt tartottam az egyik legelső előadásomat. Az évek során pedig már doktori disszertációk és habilitációk is születtek ehhez a munkához kapcsolódva. Azonban a tapasztalat azt mutatja, tárgítani kell a perspektívát a különféle tudományok felé, például a nemzetközi tanulmányok és a politológia felé, hiszen a kutatás bizonyos részei túllépnek a történelmen. Így arra jutottunk, hogy ezt ideje lenne deklaráltan különválasztani. Ahogy elkezdtük tanulmányozni a nemzetközi szakirodalmat, találkoztunk a War Studies/Polemológia konceptuális kerettel. Inkább a War Studies-t fordítottuk le, nem szerettük volna, hogy az elnevezés kontraproduktív legyen. Végül így állt össze egy minősített oktatókból álló csapat, doktoranduszokkal megerősítve annak érdekében, hogy Magyarországon behozzuk ezt a megközelítést a hadtudományok mellé és kialakuljon egy egyedülálló iskola. S mi lehetne erre alkalmasabb, mint a Bölcsész- és Társadalomtudományi Kar, ahol ezen tudományágak szinte összessége megtalálható? Szeretnénk bekapcsolódni a nemzetközi áramlatba, és kialakítani a saját nemzeti megközelítés alapjait, hogy ezt a speciális kutatási témát aköré szervezzük. Elindítottuk a munkát, volt már kerekasztal-beszélgetésünk, és tervezzük, hogy ebben a félévben a járványhelyzet adta keretek között szintén legyen egy kisebb rendezvény. A célunk, hogy a korábbi bázisra építkezve bevonjunk olyan embereket, akik más megközelítéseket képviselnek. Minden szempontból nyitottak vagyunk.

Miről szól a *Fejezetek a francia-magyar katonai kapcsolatok történetéből* című könyved?

Ez nem klasszikus tudományos monográfia, hanem egyetemi tankönyv. A multidiszciplináris beállítottságból adódóan nagyon sok mindennel foglalkozom, ezek gyakran egy irányba mutatnak, néha viszont egy kicsit kilógnak a fősodorból. Ami a kutatásokban egyirányba mutat, abból általában születik egy tudományos monográfia, de valahogy összejött elég sok olyan írásom, melyek egy bizonyos témát ölelnek fel, ám ebben a formában még nem jelentek meg. Úgy gondoltam, ezeket érdemes lenne csoportosítani. Ahogy az írásaimat válogattam, kirajzolódott az irány, amivel viszonylag sokat foglalkoztam az elmúlt időszak-

ban. Részese voltam egy Bolyai-ösztöndíjnak is az elmúlt években, amiből szintén születtek írások. S ahogy csiszoltam össze a cikkeket, gyakorlatilag körvonalazódott ez a nem létező fejezete a francia–magyar kapcsolattörténetnek. Mivel a két ország közötti huszadik századi katonai kapcsolatokat leképezi – ahogy egy nagyon kedves szegedi kollégám, Száz Géza mondta –, ez nem klasszikus hadtörténet, hanem inkább hadtörténet társadalomtörténeti megközelítésben. Alapvetően apró mozaikokat igyekeztem összerakni, hogy az első és második világháborúban – egy kis tizenkilencedik századi kitekintés után – hogyan kerültek francia katonák Magyarországra és hogyan kerültek magyarok Franciaországba, utóbbiak általában a francia hadsereg tagjaiként. Ebben egyébként nagyon sok alap kutatás van, tehát különböző hazai és külföldi levéltári források felkutatása, majd feldolgozása. Ahol éppen tartottam 2019-ben, azokat az eredményeket próbáltam a tanulmánykötetben összerakni. Mivel kapcsolattörténet a témája, úgy van értelme, ha Franciaországban is tudják olvasni, ezért van francia változat is.

Mi lesz a következő könyved témája?

Egy második világháborúra fókuszáló könyv lesz, ami szigorúan nem a nagy diplomáciai, hanem alulnézeti szempontból közelíti meg a témát, például a francia hadifoglyok még be nem mutatott történeteinek keresztül, akiket Magyarországon internáltak. Ezzel korábban többen is foglalkoztak, de a francia források nélkül, tehát csak a magyarokat nézték meg. Az is kevésbé ismert, hogy kik voltak azok a magyarok, akik a francia hadseregben vagy De Gaulle Szabad Francia Erőinek soraiban harcoltak, mert ilyenek is voltak. Ezt korábban nem is nagyon tudták kutatni, mert nem volt hozzáférhető a levéltári anyag, ami szerencsére azóta változott. A téma sokszínűségéből fakadóan nagyon széles olvasóközönségnek is érdekesek lehetnek ezek az epizódok itthon és külföldön egyaránt. Például most fogom közreadni egy cikksorozatban a Holdkatlan Irodalmi és Szépművészeti Folyóiratban, hogy mely magyar írók szolgáltak a francia hadseregben 1940-ben. Tehát ezt a témát nem lehet csak hadtörténeti szempontból nézni, és a születendő könyv a kultúrtörténet, az irodalomtörténet, a művészettörténet, a művelődéstörténet és az életmódtörténet szempontjából is széles olvasóközönséget célozhat meg. Ez a téma fut most, amit le kell zárni. Az ezután következő könyv témája az ezt követő időszak lenne, és megnézném az indokínai háborúban (1946-1954) francia oldalon szolgáló magyar katonák tör-

ténetét. Ebben az időszakban nagyszámú magyar hagyja el az országot, és sokan közülük az Idegenlégióban kötnek ki. Őket vetik be aztán Délkelet-Ázsiában, hiszen az idegenek esetében ez egyszerűbb. Elmondható, hogy ez is egy gyakorlatilag teljesen ismeretlen témakör, amihez pár forrás már sokkal jobban hozzáférhető, mint korábban. Tervek vannak, viszont az igazi kihívás időt és energiát találni ezek kivitelezésére.

Milyen terveid voltak a dékáni megbízott kinevezésed elején, és ezekből mit sikerült megvalósítani?

Számomra nagyon megtisztelő felkérés volt dékán úr részéről a pályázati és beiskolázási ügyekért felelős dékáni megbízott feladatkör ellátása. Eredetileg a pályázatokért voltam felelős dékáni megbízottként, aztán ehhez a feladathoz jött még a beiskolázás, amiben a saját tanszékünk miatt is otthonosabban mozogok. A pályázatokkal kapcsolatban valamivel kevesebb tapasztalattal rendelkeztem. Heidl dékán úr azt kérte tőlem, hogy először próbáljam átlátni a feladatkört. Mivel a megbízás 2020. július 1-jével kezdődött, a nyári időszak betanulási folyamat volt a számomra. Öröndetes módon nagyon sok pályázat van a karon, ezekkel mind megismerkedni nagy kihívás volt. A feladat felmérése során fontos volt megérteni, hogy nem kell mindenbe belefolyni, tehát, ami jól működik, abba nem kell belenyúlani. Azonban vannak olyan történetek, ahol nem ez a helyzet. Azt kellett megnézni, hogy hol van szükség a segítségünkre. Felülnézetből a nagyon szétaprózódott szakmai szálakat könnyebb átlátni, valamint a pályázati teljesítések és az adminisztráció összehangolása szintén kihívást jelent, mert ez nemcsak a kar, hanem a kancellária együttműködését is igényli. Ahol sok résztvevő van, ott nem mindig átlátható a folyamat, nem minden közreműködő lát rá a többiek munkájára, ebből kifolyólag információbegyűjtő és döntéselőkészítő szerepkört kell ellátnom annak érdekében, hogy a többiek munkáját megkönnyítsem. Ennek keretében az adott pályázatban érdekelt kollégákkal egyeztetek, információkat gyűjtök, rendszerezem azokat, utána leülünk a kari vezetés és a kari hivatal tagjaival, akik ezen pályázatok más-más aspektusait látják, így végül mindig sikerül optimális megoldásokat találni.

A már meglévő pályázati portfólió gondozása mellett a feladatköröm másik aspektusa a kari részvétel előkészítése az új pályázati lehetőségekben. Folyamatosan keressük azokat a pá-

Fotó: Mánfai György

lyázati lehetőségeket, amelyekben a kar oktatói-kutatói részt tudnak venni, ezzel pedig újabb forrásokat tudunk bevonni a kar működésébe. Ennek keretében az adott pályázathoz össze kell gyűjteni azokat az embereket, akik megfelelő szakmai kompetenciával rendelkeznek egy jó pályázat kidolgozásához. Tulajdonképpen a kezdőlökést kell megadni, hogy beinduljon a pályázat, és kis szerencsével – egy sikeres elbírálást követően – felvegye a fordulatszámot. Ez nem a pillanat művészete, ez a hosszabb, középtávú folyamatok összehangolását igényli.

A beiskolázással kapcsolatban nyugodtabban vágtam bele a munkába, mert tanszéki és intézeti szinten már dolgoztam ezen a területen. Izsák Mónikával és csapatával (Bózsa-Rappai Erika és Neichl Nóra) már korábban is dolgoztam együtt. Itt sem szeretném magamat túldimenzionálni, alapvetően van egy nagyon jó csapat, aki a beiskolázáson dolgozik. Ki kell emelnünk, hogy nekünk két piacunk van – egy hazai és egy külföldi. Itt szintén arról van szó, hogy koordinációs, információtovábbító, döntéshozó feladatköröket látok el. Azzal, hogy rendszeresen le tudunk ülni, meg tudjuk beszélni a dolgokat, felgyorsul a döntéshozó és -hozatal folyamata. A járványhelyzet miatt azt a korábban nagyon jól bejáratott stratégiát nem tudtuk használni, mely elsősorban a személyes jelenlétre épült.

Nagyon hálás vagyok a kollégáknak, mind a beiskolázási csapatban, mind pedig a tanszéke-

ken és intézeteken belül, mert zseniálisan alkalmazkodtak a megváltozott körülményekhez. Ez az igazi bölcsészvéna, hogy egy olyan helyzethez, ami még nem volt, amire gyakorlatilag nincs képzésünk, sikerült alkalmazkodni. Az egész kampány átkerült a virtuális térbe, amiben nagyon sokan működtek közre. Így született meg a például „Bölcsész keddek” online nyílt nap sorozat, mint ahogy így vagyunk jelen a különböző beiskolázási fórumokon. Gyakorlatilag teljes paradigmaváltást sikerült végrehajtani néhány hét alatt, miközben sok mindent menet közben kellett megtanulni. Mindezek ellenére nagyon jó hangulatú és hatékony beiskolázási rendezvények jöttek létre. Hangsúlyozom, úgy, hogy szinte a semmiből, a nulláról kellett ezt az újszerű virtuális stratégiát kiépítenünk. Bízunk benne, hogy a beiskolázási számaink tükrözni fogják ezen erőfeszítéseket, de ezt majd április elején – amikor az első adatokat közzéteszik – jobban fogjuk látni. A kollégáknak azt mondtam, egy dolog biztos, ők százötz százalékot teljesítettek ebben a történetben, átlépték a saját árnyékukat. Az intézeti kollégák is nagyon professzionálisan és segítőkészen álltak hozzá ehhez a közös történethez, előttük is le kalappal. Ismét kiderült, hogy ez egy jó közösség, amely nagyon jól tudott reagálni, tehát ilyen szempontból a kar nagyon jól teljesített. Ehhez nyilván kellett a dékáni vezetés proaktivitása és támogatása is, nagyon gyorsan meghozták azokat a stratégiai döntéseket, amelyekre szükség volt. Horizontáli-

san és vertikálisan is jól vizsgázott ez a rendszer, miközben kihívásból nem volt hiány.

Ugyanakkor talán nem szentségtörés kijelenteni, alapvetően ennek az időszaknak is vannak pozitív hozadécai. Értem ez alatt a virtuális tér adta lehetőségeket, azokat az eszközöket, melyeket remélhetőleg a hamarosan normalizálódó helyzetben is tovább tudunk majd vinni. Úgy vélem, minden felmerült nehézség mellett ezek a kihívások lehetőségek is. Nagyon sok olyan tapasztalatot sajátítunk el, amit be lehet építeni a jövőben a beiskolázási tevékenységbe, és akkor még hatékonyabbak lehetünk ezen a területen is.

Mivel töltöd most legszívesebben az idődet?

Megmondom őszintén, számomra Hermione Időnyerője lenne a leghasznosabb karácsonyi ajándék a Harry Potterből, bár a névnapom márciusban van, úgyhogy akkor is szívesen elfogadnám. Gyakran szembesülök vele, hogy sajnos egy nap csak huszonnégy órából áll, miközben feladat van bőven, ugyanakkor szerintem sokan vagyunk így ezzel, ahogy a kollégákkal folytatott beszélgetések során tapasztalom. Munka mellett viszonylag kevés időt szánok pihenésre, de ha mégis sikerül találni, akkor azt alapvetően a sport és az olvasás

tölti ki. A sport előnye, hogy feltölti az embert, és utána jobban megy a munka. Ilyenkor szokták rutinos interjúalanyok azt mondani, hogy színházba járnak és kirándulnak, de ezekkel a tevékenységekkel az a baj, hogy sok időt vesznek igénybe, úgyhogy ezeket kénytelen voltam kihúzni az elfoglaltságaim közül. Mivel a munkám egyben a hobbim is, nekem a konferenciára való utazás a kirándulás, hiszen nagyon jó dolog egy tudományos előadás után, mondjuk, a Szajna partján sétálni Párizsban, de mondhattam volna a Tiszát is Szegeden. Egyébként egy másik pozitív hozadéka ennek az időszaknak, hogy az ősz folyamán hét konferencián adtam elő úgy, hogy ki se léptem a dolgozószobámból. Természetesen nagyon szeretem a konferenciákon résztvevő kollégákat, jó lett volna velük személyesen találkozni, de a körülmények ellenére mégis sikerült megtartani a rendezvényeket, ráadásul azt az időt, amit egyébként utazásra fordítottam volna, most a hivatali feladatoknak lehetett szentelni. A mandátumom lejártáig számomra a közfeladatok ellátása megelőzi a saját szabadidős igényeimet.

Az interjút készítette: Szélpál Livia

„A SZÍVEM EGY DARABJA ITT MARAD”

Interjú Huszárné Mánfai Máriával

Huszárné Mánfai Mária tizennyolc éve került a PTE BTK kötelékébe, azóta vezette a Tanulmányi Osztályt. Az évek alatt pontosan, odaadóan és lelkiismeretesen végezte munkáját. Készséges, segítőkész volt kollégákkal, hallgatókkal, szülőikkel egyaránt. Hallgatóközpontú, lelkiismeretes,

odaadó és elkötelezett hozzáállása példaeértékű karunk számára.

Kérlek, mesélj arról, hogyan és mikor kerültél a karra, és a PTE BTK milyen szempontból határozta meg a pályafutásodat?

A Kertészeti Egyetemen végeztem, és a szakma iránti elkötelezettségemet mutatta, hogy mik-